

100 nejznámějších pohádek

*pro unavené
rodiče*
♥ podruhé ♥

*Císařovy nové
šaty*

100 nejznámějších pohádek pro unavené rodiče podruhé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Kolektiv

100 nejznámějších pohádek pro unavené rodiče podruhé – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

100
nejznámějších
pohádek
pro unavené
rodiče

♥ *podruhé* ♥

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

Illustrations © Štěpán Janík, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-773-0

ISBN e-knihy 978-80-7505-846-1 (1. zveřejnění, 2017)

Obsah

Předmluva	11
1. O osamělém hříbečku	13
2. O lišce, zajíci a kohoutovi	14
3. Almužna	16
4. Co je slyšet nejdále?	18
5. O létajícím princí	21
6. Dřevorubec a jeho chytrá dcera	22
7. Čertova slanina	24
8. Jak lišák sbíral borůvky	26
9. Dvě tvrdohlavé kozy	27
10. Fousatý princ	28
11. Hlemýžď a růžový keř	30
12. Hadrnička	32

13. Komáří paštika	33
14. Císařovy nové šaty	36
15. Chytrý uhlíř	39
16. Panenka v trávě	41
17. Přátelé až za hrob	42
18. Chlapec a čert	44
19. Jak medvěd a lišák hospodařili	45
20. Proč pes na kočku vrčí	46
21. Co dostal horal za hrách	48
22. Jak se medvěd nechal oklamat	52
23. Pán a vdova	53
24. O třešňovém stařečkovi	54
25. Proč bída neumírá	56
26. Jak lišáka přelstily husy	57
27. Divous a princátka	58
28. Čokoládová pohádka	61
29. Jak se narodila pohádka	63
30. Bílá paní	66
31. Kmotřička Smrt	69
32. Krajíček chleba	72
33. Košík mandlí	74
34. Kdo se má lépe?	76
35. Dary vodních panen	78
36. Lesní chaloupka	82

37. Jak jednomu uletělo štěstí	86
38. Lívanec nejlívancovitější	88
39. O líné přadence	89
40. O kouzelném ptáčkovi	91
41. Jak kohoutek a slepička sbírali drobky	94
42. O spravedlivém vodníkovi	95
43. Jak se dva vsadili.	98
44. Jak šla kachnička na vandr	100
45. Jak v jednom zámku strašilo.	101
46. Měsíc a Slunce	104
47. Jak vesničané koupili rozum	106
48. O princezně, které ustříhli cop.	107
49. Bleška a veška.	110
50. Domácí skřítkové	112
51. Čarodějův učeň	115
52. O hrušce, která nechtěla spadnout	117
53. Kůň a komár	118
54. Kuřátko	120
55. Kouzelný tolar	122
56. Koblížek	124
57. Tři bílé růže.	128
58. Dupynožka	131
59. O křišťálové studánce	134
60. Lišák a šnek.	136

61. Mužík s kouzelným zrcadlem	137
62. Zakletý dům	139
63. Doktor Vševěd	141
64. O čápu a medvědovi	144
65. Sněhulák	147
66. Paní Zima	149
67. O lišce a chytré sýkorce	151
68. Čarodějná studna	153
69. Dobrý obchod	155
70. O veliké řepě	158
71. Kouzelná košile	159
72. O třech koťatech	162
73. Jak dědeček měnil, až vyměnil	163
74. O zlatých jablíčkách	164
75. Dva kamarádi	166
76. Větrík	168
77. Co můžeš udělat dnes... ..	170
78. O pánovi, který chtěl ujet smrti	171
79. O pyšném motýlovi	174
80. Skřítek Chlebánek	176
81. Potrestaný kovář	179
82. Květ kapradí	180
83. Sedmikráska	183
84. Prasátko pro štěstí	186

85. Křišťálová koule	188
86. Princezna Pampeliška	191
87. Jak chtěl kapřík do moře	193
88. Pyšný netopýr.	195
89. Locika	196
90. Láska	200
91. Jak lišák učil vlka chytat ryby	201
92. Jak lišák vyrobil vlkovi nový ocas.	203
93. Hadí korunka	204
94. Liška a vrána.	206
95. Traktůrek	207
96. Kouzelník a princezna.	208
97. Čert a Káča	212
98. Jak se Honza učil cizí řeči	214
99. Odpověď na každou otázku	217
100. O kouzelném mlýnku	219

Předmluva

Každý rodič to zná – děti jsou mnohdy neunavitelné. I když si celý den hrají, pobíhají a povykují, večer jim ještě stačí energie na nejednu pohádku. Právě pro tyto případy přinášíme nový výběr těch nejkrásnějších pohádek „ušitých“ na míru. Rozsahem jsou upravené tak, aby si s nimi poradili i ti neznavenější rodiče, obsahem však nejsou ochuzeny o nic, co by ve správné pohádce nemělo chybět. V knize najdete známé i méně známé příběhy z nevyčerpatelné studnice lidových zkazek, pověstí, bajek, ale i příběhy autorské. Všechny stráženy tak, aby podnítily dětskou představivost, nabídly poučení a spokojeně vaše ratolesti vnesly do svěžího světa snů.

Obrovskou inspirací mi byla moje vlastní maminka, která mně a bratřovi v dětství vymýšlela vlastní pohádky. Nebývaly dlouhé a po každé jako by v nich zaznělo něco, co už jste už slyšeli, ale zároveň byly jiné, svébytné. V podstatě se jedná o základní princip lidového

vyprávění, kdy si každý další vypravěč něco přimyslí, upraví podle svého... A tím jsem se řídila i při sestavování souboru *100 nejznámějších pohádek podruhé*. Doufám, že se bude líbit vám i vašim dětem.

Přeji to nejkrásnější počtení.

JITKA HANUŠOVÁ

© osamělém hříbečku

Vyrostl jednou o samotě v jehličí pod smrkem malý hříbeček. Stál tam sám a bylo mu smutno. Kolem dokola nikoho nevidět, neslyšet. Čas mu ubíhal velmi pomalu, protože si neměl s kým povídat a hrát.

„Kdybych tu tak měl nějakého kamaráda,“ posteskl si nejdnou.

Tu a tam proběhla opodál laň, přicupital zajíc nebo havran se pohrabal v jehličí. Nikdo z nich ale o hříbečka nejevila zájem. Uplynulo tak mnoho nekonečně dlouhých podzimních dní. Až se jednou přihodilo něco nečekaného. Jako by snad někdo zaslechl hříbečkovu stýskání si. Jako by z čistého nebe přistála vedle něj záchrana. A to doslova. Nejprve zaslechl dupání a hlasy a pak se zničehonic kousíček od něj zjevil jiný, větší hřib.

Hříbeček byl vyjevený takovou nečekanou návštěvou a zeptal se hosta: „Kdepak se tu bereš?“

A hřib, s hnědou, trošku pochroumanou čepičkou, pravil: „Ale, ani se neptej, hříbečku. Přišly ke mně nohy, natáhly se ruce a už jsem byl v dlani. Vytrhly mě z rodné půdy, od mých malých hříbečků.“

„Ale to je smutné,“ odpověděl hříbeček. „Pročpak by něco takového dělaly?“ podívoval se.

A starý hřib povídá: „Inu, to se tak stává. Už jsem o tom slyšel zkazky. Moji malí hříbečci spadli do tašky a já letěl sem.“

Hříbeček si pozorně prohlédne nového souseda a vidí, že pod kloboučkem má černé skvrny.

„Červíci se do mě pustili, tak nejsem lidem dost dobrý.“

Chvíli byli oba smutní, ale pak starý hřib praví: „Ale to nevádí, hříbečku, ještě mám dost síly a výtrusků, uděláme si novou osadu tady.“

A netrvalo dlouho a urodila se pod smrčkem v jehličí spousta malíčkových hříbečků a bylo jim všem pohromadě dobře a veselo.

2.

© lišce, zajíci a kohoutovi

Zili byli liška a zajíc. Liška měla chaloupku z ledu a zajíček z kůry. Když přišlo jaro, chaloupka lišce roztála a zajíčkovi zůstala. Poprosila liška zajíčka, zdalipak by se u něj mohla na chvíli ohrát. Zajíček to lišce dovolil, ale ta se tam uvelebila a zajíčka z chaloupky vyhnala.

Jde zajíček po cestě a pláče, když ho potkají psi: „Haf, haf! Co pláčeš, zajíčku?“

„Jakpak nemám naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála. Včera u mě přespala a dneska mě vyhnala.“

„Neplač, zajíčku,“ řekli psi, „my lišku vyženeme!“

A hned se vydali k chaloupce: „Haf, haf! Polez, liško, polez ven!“

Nato liška křikla: „Chcete, abych vylezla? Chcete, abych byla zlá? Zmizte rychle od chalupy, než z vás budou lítat chlupy!“ Psi se lekli a utekli.

A zajíček šel zase dál a plakal. Vtom se valil proti němu medvěd.

„Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála. Včera u mě přespala a dneska mě vyhnala.“

„Neplač, zajíčku,“ řekl medvěd, „já lišku vyženu!“

A hned se vydali k chaloupce: „Brum, brum! Polez, liško, polez ven!“

Nato liška křikla: „Chcete, abych vylezla? Chcete, abych byla zlá? Zmizte rychle od chalupy, než z vás budou lítat chlupy!“ Medvěd se polekal a rázem byl ten tam.

Zajíček se vydal znovu na cestu, plakal, slzy mu tekly proudem, málem pro ně ani neviděl kohoutka s kosou.

„Kykyrykyký! Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála. Včera u mě přespala a dneska mě vyhnala.“

„Tak pojď, já ji vyženu!“

„Kdepak, kohoutku, to se ti nepodaří. Psi už to zkusili, sami utéct museli, medvěd už to zkusil, sám utéct musel a ty ji už vůbec nevyženeš.“

„Ale vyženu!“

Přišli k chaloupce. Kohoutek se postavil před dveře, mávl kosou a zaplácal křídly: „Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese, zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece, jestli nechceš být o hlavinku kratší!“

Liška to uslyšela, lekla se a zavolala: „Už se obouvám... Už se chystám...“

Kohoutek zazpíval podruhé: „Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese, zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece, jestli nechceš být o hlavinku kratší!“

„Už se oblékám... Už jdu...“

Kohoutek zazpíval potřetí: „Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese, zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece, jestli nechceš být o hlavinku kratší!“

Z chalupy se ozvalo: „Už si беру kožich... Už otvírám...“

Liška otevřela dveře, vyběhla a kohoutek šmik a usekl jí kosou hlavu.

A od té doby žijí zajíc a kohout v chaloupce spolu.

3.

Almužna

 eden nuzný žebrák šel po vsi prosit a přišel k Blažkové. Ale Blažková byla skoupá a lakomá, ani kousek suchého chleba žebrákovi nedala, ještě se na něj osopila a ze světnice ho vystrčila.

Žebrák šel o dům dál, kde bydlela Hájková, dobrá a milosrdná žena. Jakmile toho žebráka spatřila, vzala dětem chleba od pusy, podala ho

žebrákovi a pravila, aby mu Pánbůh něco lepšího nadělil, ona že je chudá a nic jiného v chalupě nemá.

„Ať ti to Pánbůh desateronásobně nahradí, abys mohla své děti ošatit a byla šťastná, a co začneš dělat, abys dělala do západu slunce.“

Hájková děkovala žebrákovi za dobrořečení, ale moc nepřemýšlela o tom, co řekl, ani tomu nerozuměla. Byla chudá vdova a měla dvě děti, které svýma rukama živila. Když od ní žebrák odešel, bylo už po poledni, její děti ještě nic neobědvaly a k večeři jim taky neměla co dát. Zjara dostala od Blažkové tři záhony lnu, které si musela těžce odpracovat, ale udělala to, pak len sama sobě sebrala, namočila, změdlila, vyčesala i spředla, a potom jí z něho tkadlec udělal asi dvacet loket plátna. To plátno, celé své jmění, schovávala na zimu, dětem a sobě na košile.

Když žebrák odešel, byla v domě taková bída, že by sekerou nebylo co utnout. Napadlo ji, aby několik loket toho plátna donesla židovi na prodej a za to koupila chleba a sůl. Začala plátno měřit, děti se utišily a ona měřila, měřila pořád bez konce a měřila až do západu slunce. Ze svých dvaceti loket plátna tisíce loket naměřila.

Radosti plná děkovala Pánubohu, a že chtěla děti co nejdříve posilnit, neběžela na kraj vesnice k židovi, ale vzala několik loket plátna a prodala je Blažkové, ovšemže za psí peníze, opravdu za málo; ale co naplat.

Na druhý den byl ve městě trh a Hájková tam nesla své plátno. A že bylo tenké i pěkné, dobře jí za ně zaplatili. Brzy si koupila dvě krávy, kousek pole a loučky, najala si čeládku a pracovala.

To její štěstí nebylo sousedce Blažkové vhod. Jednou na trhu vyzvídala, jakým způsobem si přišla k takovému jmění. A Hájková jí všecko věrně povyprávěla. Blažková, když to vyslechla, řekla: „Ach, má zlatá

kmotříčko, kdybyste věděla, jaká u mě bývá taky bída! Jestli vás ten žebrák zase navštíví, řekněte mu, aby přišel i ke mně.“

Týden nato šel ten žebrák zase po vsi. Milá Hájková radostí ani nevěděla, kam ho posadit, děkovala mu, uctila ho i obdarovala a poprosila ho, aby se zastavil taky u kmotry Blažkové; a žebrák slíbil.

Blažková uviděla oknem žebráka přicházet, namazala dětem po kousku chleba, a jakmile vstoupil žebrák do stavení, honem jim utrhla chléb od pusy a žebrákovi jej dala.

„Pánbůh zaplat,“ řekl žebrák, „ať ti to desateronásobně nahradí! Jakmile začneš cos dělat, abys dělala do západu slunce.“ A poté odešel.

Blažková už měla připravené plátno k měření a užuž vytahovala z kouta loket a chtěla měřit, když vtom chtěly děti pít a sama taky dostala náramnou žízeň. Aby nezmařila mnoho času, skočila honem ke studni pro vodu. Jakmile jednu konývku přinesla, běžela pro druhou, a jak přinesla druhou, běžela pro třetí, čtvrtou, desátou a tak bez přestání a bez potřeby vodu nosila až do západu slunce.

Co je slyšet nejdále?

Zil jedenkrát na statku starý sedláček se třemi syny. Měli se rádi, pomáhali si, starého tatíčka ctili. Přišel čas, aby se synové oženili a založili rodiny.

Tatíček jim poradil: „Jaká matka, taká Katka. Podívejte se dobře, jaké jsou matky vašich vyvolených. Nežeňte se očima, ale ušima. Poslechněte si, nejsou-li hádavé, přesvědčte se, jsou-li dobré hospo-

dyně. Co se jednou sezdá, rozloučit se nedá. Žili jsme u nás v pokoji a shodě, chtěl bych také v klidu dožít.“

Synové tatínka vyslechli, ovšem ne stejně: Nejstarší koukal na bohatství, mladší hledal krásu, jen ten nejmladší pamatoval na otcovu radu. Oženili se každý podle svého přání a brzy se všechny tři nevěsty nastěhovaly do stavení. Snachy byly dobré hospodyně, ovšem pokoj a klid byl ten tam. Ženy dvou starších bratrů nosily bradu vysoko. Myslely si, že slunce svítí jen pro každou z nich. Nedaly puse pokoj, nenechaly na sobě dobrého chloupku, hádaly se, jedna druhou by nejraději z domu vyhnala. A když se nemohly spolu pohodnout, pustily se do třetí snachy, ženy nejmladšího bratra. Ta byla mírná a tichá. Ráda posloužila starému tatíčkovi, švagrovým se však raději zdaleka vyhnula. Starší snachy se hádaly, dědečka z domova svým křikem vyháněly. A tak to šlo ze dne na den. Starší bratři nic nevěděli. Dědoušek si nepostěžoval a snacha se každá k svému muži měla jako holubička k holoubkovi.

Tatíček byl moudrý a brzy pochopil, že by starší snachy chtěly doma poroučet. Lámal si hlavu, jak rozhodnout, které by měl dům předat. Líbila se mu nejmladší, ovšem syny měl rád stejně a nechtěl žádnému z nich ublížit.

Jednou při večeři řekl synům i snachám: „Vím, že v domě chce být každý pánem. A také vím, že je těžká shoda s ohněm voda. Dům dělit nemůžeme, dostane ho jen jeden z vás. Bude to ten, jehož manželka uhodne mou hádanku. Dávejte dobrý pozor: Co je slyšet nejdále? Máte na rozluštění celou noc, ráno si vyslechnu odpovědi. Dobrou noc.“

Přišlo ráno a domem zavoněla snídaně. Starší snachy byly nevy spalé a nerudné, nejmladší byla čilá a klidná. Obě starší se do sebe

chtěly zase pustit, protože však přišel starý tatíček, obě mlčely a čekaly na vyzvání.

Najedli se a dědoušek se zeptal: „Tak, jaká bude vaše odpověď?“

Nejstarší honem vykřikla: „Já jsem první, já mám nejlepší odpověď! Když kohout na jaře ráno zakokrhá, to je slyšet až na kraj světa!“

Dědoušek se zamyslel a povídá: „Ano, to je opravdu slyšet daleko. A co mi povíš ty, prostřední dcero? Co je slyšet nejdále?“

Prostřední snacha vyletěla jako rozhněvaná slepice a křičí: „Já to vím líp! Nejdále je slyšet, když v letní noci zašteká pes! To letí ještě dál než na kraj světa.“

Dědoušek se na chvíli zadumal a pak řekl: „Ano, i to je slyšet daleko. Co si však myslíš ty, nejmladší dcero?“

Třetí snacha se na tatíčka mile podívala a povídá klidně: „Já bych řekla, že nejdále ze všeho je slyšet dobré slovo.“

Staříček se usmál, nečekal ani chvíličku a hned řekl svoje rozhodnutí: „Ano, přívětivé uvítání a dobré slovo, o tom se povídá na tisíce kilometrů. Tys pronesla nejrozháznější slova, ty budeš v mém domě nadále první hospodyní. A až tu nebudu, bude po mně hospodařit můj nejmladší.“

Tak se i stalo, ať starší snachy natahovaly nelibostí nos, jak chtěly. Otcovo slovo platilo jako zákon a starší bratři své hádavé ženy už uklidnili. Jak to udělali, to už pohádka nepovídá, ovšem od těch dob se žilo v domě v klidu a pokoji jako kdysi.

5.

O létajícím princí

Byli jednou dva tovaryši, jeden truhlář a jeden soustružník, a ti měli složit mistrovskou zkoušku. To však nebylo jenom tak, člověk musel vyrobit něco opravdu pozoruhodného. Truhlář se pustil do díla a řezal a brousil a kutil, až měl jednoho dne hotový stůl, který mohl i plout po vodě. Soustružník zase vyrobil křídla, se kterými mohl člověk létat jako pták. Když pak mistři oba kousky hodnotili, dospěli k závěru, že truhláři se vedlo lépe, jeho stůl vyhrál. To soustružníka roztrpčilo, vzal křídla, připjal si je, zvedl se do výše a odletěl pryč.

Letěl celý den i noc, až dorazil do jedné daleké země. To vám bylo pozdvižení, když se snesl na dvůr královského paláce. Sám mladý princ seběhl dolů a prosil ho, aby mu křídla prodal, že se mu dobře odmění. Soustružník svolil a dostal za křídla pěkný obnos, z něhož mohl žít až do smrti.

Princ si pak připjal křídla a vznesl se do výše. Letěl a letěl, až dorazil do královského města v sousední říši a tam uviděl překrásnou vysokou věž. Sestoupil dolů a od lidí se dozvěděl, že v té věži bydlí ta nejkrásnější princezna na světě, kterou tam ukryl její otec král, protože bylo předpovězeno, že mu ji jednoho dne unesou.

Princ byl zvědavostí bez sebe, nemohl se dočkat noci, kdy si opět připne křídla a vyletí k věži, aby se na princeznu podíval. Sotva se setmělo, vydal se k otevřenému oknu a nahlédl dovnitř.

Musel věru přivířit oči nad tou krásou, co ho tam čekala. A protože se princezně také líbil a bylo jí na věži samotné smutno, zaslíbili se

sobě. I připjal si princ křídla, princeznu vzal do náruče a odnesl ji do své říše.

Když se vrátil na otcovský zámek, zavládl tam obrovský jásot a radost, protože ho měl každý za ztraceného a starý král mezitím zemřel žalem. A tak se princ stal králem a princezna jeho královnou.

Za nějaký čas přinesl posel zprávu, že sousední král dal rozhlásit, že tomu, kdo mu přivede zpět dceru, dá půlku království. To se mladému králi zamlouvalo, vyzbrojil vojsko a v doprovodu mladé královny se vydal do sousední říše, aby ji předal jejímu otci.

Sousednímu králi pak nezbylo než splnit slib, a tak se nakonec létající princ stal králem i sousední říše a se svojí krásnou královnou žil šťastně až do konce svých dní.

6.

Dřevorubec a jeho chytrá dcera

eden dřevorubec vykopával v lese pařezy. Vykopal pařez a mezi kořeny narazil na něco tvrdého. Dobře se podíval a byla to železná skříňka plná zlaťáků. Zaradoval se dřevorubec, naložil skříňku na tračář, přikryl ji roštím a jel domů. Těšil se, co všechno si za ty zlaťáky koupí. Ve městě potkal bohatého kupce a ten mu povídá: „Prodej mi to roští!“

„To nejde, pane, nemohu je prodat.“

„Pročpak?“ podivil se kupec, hrábl do roští a našel tam skříňku plnou zlaťáků.

„A tak je to tedy! Jistě jsi to někde ukradl!“ zvolal, skříňku mu vzal a nic nedal na dřevorubcovy nářky a prosby.

Přišel dřevorubec domů a smutně si sedl za stůl.

„Copak se ti stalo, tatínku?“ zeptala se jeho jediná dcera.

„Ale potkalo mě štěstí s neštěstím,“ vzdychl si dřevorubec a vyprávěl dceři, co se mu přihodilo.

„Jen, tatínku, nenaříkej, však já tu skříňku od kupce přinesu,“ pravila dcera a odebrala se ke kupci.

„Copak chceš?“ zeptal se jí kupec.

„Chtěla bych k vám do služby, pane.“

„Dobrá, potřebuji služku. A jakpak se jmenuješ?“

„Nikdo... nikde... nic.“

„To je divné jméno,“ podivil se kupec, ale děvče do služby vzal.

Sloužila dřevorubcova dcera u kupce den, druhý a všechno si v domě dobře prohlídla. A když třetího dne odešel kupec z domu, vzala mu železnou skříňku se zlaťáky a utekla domů k otci. Vrátil se kupec domů, služka nikde a skříňka taky pryč. Hned poznal, kolik ušlo. Vyběhl z domu a začal naříkat: „Zloději! Zloději! Okradli mě!“

Seběhli se lidé a ptali se kupce: „Kdo kradl? Kde kradl? Co kradl?“

A kupec volal: „Nikdo... nikde... nic!“

„Nikdo, nikde, nic?“ divili se lidé. „Tak proč tedy křičíš?“

A pak se zase rozešli a říkali si, že se kupec asi zbláznil.

7.

Čertova slanina

 Jeden zloděj si ve dne všiml, že jeden člověk má na půdě slaninu. I vypravil se tam v noci, když lidé spali, vyšplhal se zezadu na dýmník a provlékl se jím na půdu. Vzal slaninu, hodil si ji na záda a chtěl se po trámu vrátit zpátky, ale nějak mu uklouzla noha a spadl doprostřed světnice, kde spal ten člověk se svou ženou a dětmi.

Když zloděj spadl i se slaninou mezi ně, člověk vyskočil a ve tmě zvolal polekaně: „U všech čertů, kdo je to?“

A zloděj odpověděl: „To jsem já, čert.“

Člověk se pokřížoval a zeptal se: „Ale co tady u nás pohledáváš?“

A zloděj odpověděl: „I nečerti se, přinesl jsem ti slaninu.“

Člověk zapomněl na strach a rozkřikl se: „Klid se mi odtud, čert tě vem i s tou tvou slaninou!“

A tu zloděj povídá: „Nu tak dobrá, když nechceš, nech tak, pomoz mi aspoň s tou slaninou a já půjdu.“

Člověk mu ochotně pomohl se slaninou, jenom aby se mu už čert klidil z domu. A čert si naložil slaninu na záda a odnesl ji, jako kdyby byla jeho.

Když se rozednilo a člověk šel na půdu, tu mu došlo, že pomohl čertovi z domu odnést svou vlastní slaninu.

8.

Jak lišák sbíral borůvky

 Jednou se medvěd, vlk, lišák a zajíc vydali společně na borůvky. Sbírali celý den a na noc se uchýlili do tepla lesní chatrče, kde pak borůvky snědli k večeři. Ale medvěd snědl jen polovinu svých borůvek a tu druhou položil na pec, že ji bude mít k snídani. Ostatním řekl: „Kdo mi ty borůvky sní, bude synem smrti!“ A šli spát.

V noci přišel na lišáka hlad, tak vstal, připlížil se k peci a medvědo-
dovy borůvky spolykal. Až na tu poslední! Tu strčil vlkovi pod ocas.

Ráno se hladový medvěd hrnul na snídani a ta nikde.

Zařval: „Kdo mi snědl borůvky?“

Lišák se měl pohotově k odpovědi: „To vlk! Jen se mu koukni pod
ocas a uvidíš!“

A vskutku. Viník byl dopaden a medvěd udělal, jak slíbil. Vlka na
místě zabil a polovinu hned snědl.

Tu druhou si zase odložil na pec, aby měl snídani, a řekl: „Kdo mi
toho vlka sní, ten bude synem smrti!“

Další noci to nebylo jinak. Lišáka zase probudil ukrutný hlad, tak
se zvedl, připlížil se k peci a vlka zhltl. Až na malý kousek! Ten přilepil
spícímu zajíci na čumák.

Ráno vyhnala hladového medvěda z pelechu mlsná slina, ale sní-
daně opět nikde.

Zařval: „Kdo mi snědl toho vlka?“

A byl tu zase lišák, který pověděl: „Snědl ho zajíc! Jen se mu koukni
na čenich a uvidíš!“

A vskutku. Viník byl dopaden a medvěd udělal, jak slíbil. Zajíce na místě zabil a polovinu snědl.

Tu druhou si položil na pec k snídani a řekl lišákovi: „Jestli mi toho zajíce sníš, budeš synem smrti!“

Ale lišák se v noci bál víc hladu než medvěda. Vstal, připlížil se k peci a zajíce zhltl. Potom v podlaze u stěny vyhrabal díru, kterou prolezl ven, aby zvenčí pořádně zatarasil dveře. Pak se vrátil do chatrče a spokojeně usnul.

Ráno, když medvěd vstal a dělal si laskominy na snídani, byl zajíc pryč. Tak se vrhl na lišáka, aby ho zabil, ale ten se protáhl dírou na svobodu. Jenže nebyl dost rychlý, medvěd ho chytil za nohu. Lišák si však věděl rady. Popadl suchou haluz, co tu ležela opodál, prostrčil ji skrze díru do chatrče a posmíval se: „Držíš haluz, ne moji nohu, hlupáku!“

Medvěd mu sedl na vějičku a nohu pustil, aby se vši silou zakousl do haluze. A bylo to. Lišák byl volný! Nelenil a běžel do vsi a volal: „V lese v chatrči je medvěd, jděte si pro něj!“

Nu, a co bylo dál? Sedláci neměli medvědy nikdy v lásce...

Dvě tvrdohlavé kozy

Vracely se dvě kozy z pastvy k domovu. Šly zvesela, dobře se napásly. Potkaly se u potoka na úzké lávce, pod kterou proudila a zurčela ledová voda. Teď tu stály proti sobě, tak těsně u sebe, že vzájemně cítily svůj dech.

Neuhnu, pomyslela si první koza a zadupala tvrdými kopýtky.

Druhá koza nebyla o nic moudřejší.

„Jdi mi z cesty,“ zamečela umíněně.

„Proč já bych se ti vyhýbala,“ řekla první koza a zamračila se, až z ní šel strach. „Vyhni se ty!“

Druhá koza se také nelekla.

„Neuhnu! To by mohl říct každý.“

„Půjdeš z cesty, nebo nepůjdeš?!“ zlobila se první koza.

„Nééé, nééé!“ tvrdohlavě mečela druhá koza.

„Uvidíme, kdo s koho,“ zatvářila se první koza výhruzně, napřela se a stála pevně a nehnutě.

Dva páry rohů na sebe prudce narazily, trkaly se hlava nehlava... Jak to jenom mohlo dopadnout? Umíněnost oběma kozám zaslepila oči. Paličaté kozy se zakymácely, zapotácely, ztratily rovnováhu a bum bác! Žbluňkly do vody, která pod lávkou proudila a zurčela, studená jako led. Pořádně se vykoupaly a vymáchaly a mnoho vody vypily a utopily v potoce svou tvrdohlavost.

10.

Fousatý princ

B ylo jednou jedno krásné království a v něm zámek, který měl sto věží a tajné komnaty a vchody. V tom zámku měli malého prince, bylo mu deset let. V tom království neměli rádi ošklivost, a tak toho, kdo byl ošklivý, vyhostili. Vyhodili tak i starou babičku, která celá léta na zámku věrně sloužila.

Jednou měl princ těžkou horečku, která když ustala, zanechala princovi ošklivost. Královna nařídila, aby se všechna zrcadla v království nechala rozbít. I přihodilo se jednou, že si princ hrál a porazil komorníka, který mu nesl snídani na tácu. Když se princ sehnul pro tác, uviděl v něm svůj obraz a ošklivost. Lekl se, rozplakal se a pak se zavřel v pokoji a nevycházel.

Královna mu slíbila, že to napraví. Zašla do chaloupky ke staré babičce, kterou nedávno vyhodili ze zámku. Zeptala se jí na radu a babička povídá: „Měla byste jít k hlubokému lesu a tam zaťukat na dveře starému Haldovi.“

Na kraji hlubokého lesa zaťukala královna na dveře a ozvalo se: „Prosím a dále.“

Řekl to jeden služebný, kterého královna hned poznala. Měl od hlavy až k patě jenom fousy a na to se královna nechtěla dívat, a tak ho kdysi nechala z království vyhnat.

Muž královnu pozdravil a řekl, že ví, proč přišla, dal jí do rukou mast, kde bylo napsáno: „Proti ošklivosti udělám cokoliv!“ Královna se ptala, co to znamená, ale muž jí řekl jen to, že když prince touto masťou v noci pomaže, ošklivost zmizí.

Královna poděkovala a vrátila se do zámku. V noci, když princ spal, namazala mu obličej krémem od Haldy a šla spát.

Jakmile se ráno královna probudila, zjistila, že má princovu ošklivost sama. Princ byl zase krásný jako před horečkou, ale královna nevycházela z komnaty jako předtím princ.

Když král přijel z lovu a uviděl královnu, zesmutněl. Pak uviděl prince, že už není ošklivý, tak se trochu pousmál. Uspořádali na počest prince oslavu.

Když byla královna tak ošklivá, lidé si ji protivili. Jednoho dne zavítal do města na trh Halda a uviděl, jak se královna s vousy, jako měl princ, trápí. Vysypal na královnu nenápadně ze strany kouzelný prach a královna byla zase krásná jako předtím.

Královna, král a princ byli pak šťastní až do smrti. A to i díky tomu, že si více vážili těch, kteří nebyli tak hezcí a krásní, jako by třeba sami chtěli. Koneckonců dobrota srdce na krásu nehledí.

Hlemýžď a růžový keř

Byla jednou jedna zahrada obehnaná lískovým plotem, za ním se pásly krávy a ovce a uprostřed zahrady kvetl růžový keř. Pod tím keřem seděl hlemýžď. V tom hlemýždi něco bylo, totiž on sám.

„Jen počkejte, až nadejde můj čas!“ řekl. „Pak vykonám víc, než abych vyháněl pupence, rodil lískové oříšky nebo dával mléko jako krávy a ovce.“

„Mnoho od vás očekávám,“ povídal růžový keř. „Směl bych se zeptat, kdy to bude?“

„Já si dám na čas,“ řekl hlemýžď. „Vy najednou tolik spěcháte...“

Za rok ležel hlemýžď přibližně na stejném místě, na slunečním svitu pod růžovým keřem, kde rašila poupata a rozvíjela se v růže, stále čerstvé, stále nové. A hlemýžď napůl vylezl, vystrčil růžky a zase je zatáhl.

„Všechno vypadá jako loni, nenastal žádný pokrok. Růžový keř má zase jenom ty své růže, dál se nedostal!“

Uplynulo léto, uběhl podzim a na růžovém keři stále vyrážela pou-pata a kvetly růže, dokud nenapadl sníh a nenastalo vlhké a nevlídné počasí. To se keř sklonil k zemi a hlemýžď zalezl do země.

Pak začal nový rok a zase se objevily růže i hlemýžď.

„Teď je z vás už staré koště,“ povídal hlemýžď, „abyste hleděl po-malu odejít. Dal jste světu všechno, co ve vás bylo. Jestli to mělo ně-jaký význam, to je otázka... Ale jedno je zřejmé, že jste neudělal ani to nejmenší pro svůj vnitřní vývoj, protože to byste byl asi ze sebe vydal ještě něco jiného. Brzo z vás budou jenom trny! Rozumíte, co vám říkám?“

„Děsíte mě,“ řekl růžový keř. „Ještě jsem o tom nepřemýšlel.“

„Ovšem, přemýšlení vy jste nikdy moc nepěstoval. Snažil jste se vůbec někdy ospravedlnit sám před sebou, proč kvetete a jak k tomu vůbec dochází?“

„Ne,“ odpověděl růžový keř. „Rozkvétal jsem radostí, protože jsem nemohl jinak. Slunce tak teple hřálo, vzduch dýchal krásnou svěžestí, pil jsem jasnou rosou i vydatný déšť, dýchal jsem a žil. Z půdy do mne stoupala síla, shora přicházela také, cítil jsem štěstí, stále nové a stále větší, proto jsem také musel vždycky kvést. To byl můj život, nemohl jsem jinak!“

„Vedl jste velmi příjemný život,“ řekl hlemýžď.

„Jistě, všeho se mi dostalo,“ přisvědčil růžový keř. „Ale vám se do-stalo ještě větších darů! Patříte mezi tvory přemýšlivé, hloubavé po-vahy, máte velké nadání, které uvede svět v úžas.“

„Na to vůbec nemyslím,“ řekl hlemýžď. „Na světě mi nezáleží! Co je mi do světa? Já si stačím ve všech směrech sám.“

„Ale neměli bychom my všichni tady na zemi dát ostatním to nej-lepší z nás, co jen můžeme? Poskytnout jim, co je v našich silách?“

Ovšem, já jsem dával jenom růže, ale co vy? Vám se dostalo takových darů, ale co jste dal světu a co mu dáváte?“

„Co jsem mu dal? Co mu dávám? Plívám na něj! K ničemu není a nezajímá mě. Dávejte mu květy, to je také všechno, co mu můžete dát. A líska ať mu dává oříšky, a krávy a ovce mléko, pro každého se najde spotřebitel. A já ho mám sám v sobě. Zalezu sám do sebe, do své skořápky, a tam zůstanu. Svět mě nezajímá!“

A pak zalezl hlemýžď do svého domečku a zalepil jej.

„To je tak smutné,“ řekl růžový keř. „Nemohu při nejlepší vůli takhle zalézt, musím se stále rozvíjet a musím na mně kvést růže. Lístky opadají, vítr je odvane pryč! Ale přece jsem viděl, jak jednu růži vložila hospodyně do zpěvníku, jiná z mých růží se ocitla na nadrech krásného děvčete a jinou políbila v blažené radosti dětská ústa. To mě nesmírně potěšilo. To je moje vzpomínka, můj život! Můj dar světu a ostatním.“

12.

Hadrnička

Byla jednou jedna dívka, která byla velmi krásná, ale líná a ne-dbalá. Když předla, byla velmi mrzutá, pokud se na přízi objevil byt jen jediný malinkatý uzlík, to pak hned všechno strhala a na zem na jednu hromadu hodila a víc se do práce neměla.

Tu služebná děvečka, která byla k práci vždy připravena, posbírala poházený len, vyčistila jej a spředla tence a pak si z něj nechala utkat jemné plátno a z toho plátna ušít krásné šaty.